

Elma'yla İmtihan!

Ebu Hanife kendisine fıkıh konusu haricinde ve alışılmışın dışında sorulan soru karşısında başını öne eğdi. Bu soru gözlerinden yaşların akmasına ve hafızasında ki eski anıları hatırlamasına neden olmuştu. Ebu Hanife başını kaldırıp soru soran kişiye:

- Seni bu soruyu sormaya iten nedir? Diyerek sordu.
- Seni ilim ve ahlak konusunda lider olarak görüyoruz. Bu nedenle babası da muhakkak salih bir insandı dedik. Bu tohumdur bizim gördüğümüz.

Ebu Hanife: Madem ki sordun sana söyleyeceklerimi dinle dedi, ve ekledi:

Annem (Allah rahmet eylesin) şöyle demişti: Babamın çeşitli meyvelerden oluşan bir bostanı vardı. Günlerden çok geç bir saatte kapımızı biri çaldı. Babam kapıyı açtı. Kapının önünde genç bir adam duruyordu. Babam ona hayretler içinde baktı. Genç adam: Ey amca! Dün öyle bir açlık derecesine ulaştım ki senden habersiz bostanından bir elma yedim. Bugün işte burada senden af diliyorum dedi. Dedem ona: Vallahi seni affetmiyorum, kıyamet gününde de senin hasmın olacağım!!! Dedi.

Annem, babamın bunu duyduğunda dona kaldığını söyledi. Açlık ateşini dindiren bir elmanın onu kıyamet gününde yakacağını bilmiyordu. Bu nedenle şöyle dedi: Bey amca seneler boyunca bostanında karşılıksız olarak çalışsam beni affeder misin?

Soru soran kişi: Deden ne cevap verdi peki? Diye sordu.

Ebu Hanife şöyle cevap verdi: O anda dedem düşünmeye koyuldu, sonra da : Ey evladım seni affetmeye hazırım. Ancak bir şartım var. Babam sevindi, ve yüzü heyecanla canlandı. Ey Amca, şart olarak ne dersen söyle!

Şartım kızım ile evlenmendir!!! Dedi dedem.

Babam bu şartı duyduğunda şaşkınlığa uğradı ve bu şarta anlam veremedi. Neden beni kızınla evlendiriyorsun? Dedi.

Ey evladım kızım amadır, sağır ve dilsizdir aynı zamanda da yürüyemez, ona uzun zamandır bu özelliklerini kabul edebilecek bir eş arıyordum , eğer kabul edersen seni affediyorum.

Oradakiler gözlerini babasının hikâyesini anlatan Ebu Hanife'ye dikmiş izliyorlardı. Bir anlığına duraksamıştı. Uzaktan bir ses yükseldi: Ey Ebu Hanife hikayeni tamamlamla Allah'ın rahmeti üzerinde olsun!

Babam annemin vasıflarını dedemden duyduğunda şaşkınlığa uğramıştı. Eş vasıflarının hiçbirine sahip olmayan bu kadınla nasıl yaşanılacağını düşünmeye koyuldu, özellikle de o halen gençken. İşlerini, evin durumunu ve onunla nasıl ilgilenecekti?! Düşünüp kendi kendine şöyle dedi: Dünyada ona sabret ki elma sorunundan kurtulasın!

Sonra bostanın sahibine döndü ve şöyle dedi: Ey Amca, senin kızını kabul ediyorum, Allahtan da niyetimin ve başıma gelenlerin hayırlı karşılığını vermesini diliyorum...

Dedem cevaben şöyle dedi. Peki evlat, Perşembe günü kızımınla düğününü yapacağız Allah'ın izniyle. Perşembe günü geldiğinde ise babam dedemin evine doğru ağır adımlarla ve mutsuz bir şekilde ilerliyordu. Dedemin evine varıp annemle yalnız kalıp da yüzünü gördüğünde ise hayretlere düşmüştü. Bembeyaz aydan güzel bir genç kızdı, ona selam verdi. Babam ise durduğu yerde kalıp gördüklerine inanamadı. Ama, sağır, dilsiz, ayakları tutmayan bu mu?! Kendi kendine mırıldamaya başladı. Babası onu neden bu kötü vasıflarla tarif etmişti?

Annem, babamın yüzüne baktığında ise aklından geçenleri anladı, ve ona şöyle dedi: Sevgili eşim! Ben amayım harama bakmam, dilsizim haram konuşmam, sağırım haram olanı duymam, ayaklarım ise ona doğru gitmez... Babamın biricik kızım, uzun zamandır babam bana bir salih bir eş arıyordu, sen bir elma için gelip af dilediğinde ve seni affetmemesinden korktuğun için babam şöyle dedi: Bir elmanın ona helal olmamasından korkan biri, kızım için Allah'tan korkar...

Efendiler bu kısa size sormuş olduğunuz babamın ahlakını bir nebze olsun özetler.

Aranızda oturan Ebu Hanife ise böyle mübarek bir evliliğin meyvesidir.

Арабски Арабика
Arabski Arabi

2015 - TURKEY
6th INTERNATIONAL ARABIC COMPETITIONS